

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/472/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206275
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6812206275.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/195/2012-102 zo dňa 14.04.2015 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č.k. 6C/195/2012-102 zo dňa 14.04.2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu škody vo výške 2.089,17 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 417,83 Eur z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Tvrdený nesprávny úradný postup okresného súdu mal spočívať v tom, že v exekučnej veci rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote (01.07.2011, t.j. s omeškaním viac ako 270 dní). Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými podaniami účastníkov konania a ich prílohami a fotokópiou listín z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Revúca č. k. 4Er/912/2010, z ktorého zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol žalobcom spísaným u súdneho exekútora 04.10.2010 a dňa 10.12.2010 bola exekučnému súdu podaná žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného proti povinnému na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Súd zisťoval, či zmluva, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, je zmluvou spotrebiteľskou, vykonal lustráciu cez živnostenský register a cez Sociálnu poisťovňu, vyzval oprávneného na oznámenie účelu poskytnutého úveru. Dňa 11.05.2011 bola súdu doručená odpoveď oprávneného na výzvu. Exekučný súd následne uznesením č. k. 4Er/912/2010-13 zo dňa 09.06.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia súd exekúciu zastavil. Okresný súd poukázal na to, že exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a v prípade, ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Je teda povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého exekútor žiadal o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V tejto súvislosti poukázal na názor Ústavného súdu SR v uznesení IV.ÚS 60/2011-13 zo dňa 03.03.2011, na základe ktorého môže vnútroštátny súd ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského

rozsudku a vyvodit' z toho patričné dôsledky, ktoré podľa vnútroštátneho práva z toho vyplývajú. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.01.2012 sp. zn. 6Cdo/143/2011, z ktorého vyplynulo oprávnenie všeobecného súdu a aj povinnosť skúmať priebeh rozhodcovského konania. Rovnako poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/135/2012. Okresný súd uviedol, že v preskúmvanej exekúcii bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu, ide teda o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, na preskúmanie ktorého súd nemá stanovenú zákonnú lehotu. Okresný ďalej uviedol, že aj keby lehota bola stanovená, lehotu 15 dní uvedenú v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za extrémne krátku na to, aby exekučný súd mohol preskúmať rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd majúci na zreteli, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, využívajúc svoje zákonné oprávnenie, plniac svoju zákonnú povinnosť, preskúmava zákonnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, predovšetkým skúma jeho vykonateľnosť a platnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný. Skúmanie rozsudku rozhodcovského súdu a jeho vykonateľnosti vo vyššie popísaných medziach si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V skúmanom exekučnom konaní súd podrobil predložený exekučný titul skúmaniu v popísanom rozsahu. Okresný súd konštatoval, že v týchto súvislostiach sa časový úsek do rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nejaví ako neprímerane dlhý. Okresný súd v prejednávanej veci vyslovil záver, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie, (čo si vyžaduje osobitnú právnu úvahu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa navyše nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Pritom v zmysle cit. ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. Keďže žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, teda nepreukázal, že by boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu, a tým ani splnenie predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň konštatoval, že zákonná sudkyňa nebola z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Odvolateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto podľa odvolateľa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania, žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Odvolateľ ďalej namietal, že tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nielen moment, kedy súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Ďalej namietal, že neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutými dôkazmi - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou rozhodol, porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje skutočnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musel o tom informovať účastníkov konania v spore umožnením, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote

a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Žalobca predložil znalecký posudok o vzniku škody, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Žalobca v odvolaní napokon namietal, že rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Žalobca podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie súdu bolo predčasné.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 21.04.2016, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdený.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. (1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, ktorý nesprávny postup mal spočívať vo vydaní rozhodnutia po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie konkrétnym exekučným spisom Okresného súdu Revúca. Priamo v žalobe žalobca vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh žalobcu žalovanému na vyjadrenie, vyjadrenie žalovaného k žalobe doručil žalobcovi dňa 22.04.2013, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania o.i. aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehotá na prípravu pojednávania bola zachovaná.

Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. K spisu okresného súdu je pripojená fotokópia v napadnutom rozsudku uvedeného exekučného spisu 4Er/912/2010. V tomto exekučnom konaní mala byť žalobcovi podľa návrhu vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihladnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihladnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je zrejmé, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. V odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, zároveň však namieta, že súd vec prejednal v jeho neprítomnosti bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení o.i. namietal, že okresný súd nemohol rozhodovať vo veci samej, pretože v rovnakom rozhodnutí rozhodol o žalobcovom návrhu na prerušenie konania tak, že návrh zamietol, hoci v prejednávanej veci prvostupňový súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol samostatným uznesením. Namietal, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril, hoci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný doručil písomné vyjadrenie k žalobe dňa 05.03.2013). Žalobca súdu pripisuje závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevyšlovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu smerujúce voči konkrétnym záverom okresného súdu uvedeným v napadnutom rozhodnutí, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolaciu námietku, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci založil žalobca na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 a 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie NS SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého: „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.“ Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v ČR pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho

o námietke zaujatosti (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15NcC/111/2013-55 zo dňa 05.12.2013) bolo účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolaia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania, a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a tým porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, rovnako nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie okresného súdu doručil súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne a včas s poskytnutím 5 dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a vyjadrením žalovaného pozostávalo len s oboznámením sa s listinami z exekučného spisu 4Er/912/2010, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania a obsah exekučného spisu mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom konaní mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal.. K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že ani táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania v prílohe predvolania na súdne pojednávanie. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.), a preto mohol pokračovať v konaní. Okresný súd nesúhlas žalobcu s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť. Pokiaľ žalobca navrhoval prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ k návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu SR. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu SR, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevyhlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd Slovenskej republiky žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy SR a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR, ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013), ktorý sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom SR na ďalšie konanie. Pokiaľ teda prvostupňový súd návrh žalobcu na prerušenie konania osobitným uznesením zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie prvostupňového súdu. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z pripojeného exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 10.12.2010 (vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie), pričom exekučný súd o žiadosti rozhodol dňa 09.06.2011 (teda nie 01.07.2011, ako to uvádza v žalobe žalobca) tak, že zamietol žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Žalobcom tvrdené omeškanie 270 dní preto nekorešponduje s obsahom súdneho, resp. exekučného spisu. Uvedený postup a časové obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, resp. prieťahy v konaní a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 z 25.04.2013). Túto skutočnosť je potrebné osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia - rozhodcovské rozsudky. Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či exekučný titul podľa § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvolať všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie NS SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R 66/2013). Žalobca postup súdu, ktorým skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, vytýka teda exekučnému súdu bezdôvodne.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní. Tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom. Jeho postup bol ovplyvnený i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie, žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie).

Žalobca napokon v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani túto námietku súd nepovažoval za dôvodnú. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu. Keďže už nesplnenie čo len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby, v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo preto potrebné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne zaoberal nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, resp. splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Táto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu. Odvolací súd mu preto náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.